

-ד-

בתב הרמב"ם (סדר תפילות כל השנה): נהנו העם להתחנן אחר נפילת פנים כשמגביה פניו מן הקרקע בפסוקים אלו "וأنחנו לא נדע מה געשה כי עלייך עינינו" (דה"י ב, יב) [וכו']. עכ"ל. וכן כתוב עוד (להלן תפילה פ"ז הי"ז): ישב ויפול על פניו ותחנן, ומגביה ראשו ותחנן מעט והוא יושב בדברי תחנונים. עכ"ל. וכן כתוב עוד שם פ"ט ה"ה: והוא נופל וישב ויגביה ראשו הוא ושאר העם ותחנן מעט בקול רם מישוב. עכ"ל. ועי"ש (פ"ז הי"ז-יח). מבואר מדבריו דיש עניין בתחנונים מישוב אחר הנפילת אפים, ונחנו לומר או "וأنחנו לא נדע" וגוי. [ועי' ברמב"ם שם פ"ד ה"ט ז] דכתוב: לפיכך צריך לישב מעט אחר התפילה ואח"כ יפטר. עכ"ל. וצינו הנז"כ למג' (ברכות לב ע"ב), ע"ש, אבל שם לא נזכר להדייא עניין לישב. אך בקרית מלך (שם) ציין דכ"ה להדייא בירושלים (פ"ה [כצ"ל] דברכות ה"א), ע"ש].

וכן מבואר כבר בסידור רס"ג, וז"ל (עמ' כה): אח"כ הוא יושב ואומר "וأنחנו לא נדע". ע"כ. וכן שם (עמ' כו): יושב ואומר "וأنחנו לא נדע מה געשה" עד "וכבר על חטאינו למען שמר". ע"כ. וכן שם (עמ' לט): ופותח ואומר "וأنחנו לא נדע מה געשה" ויושבים ואומרים זאת. ע"כ. וכן הוא משמעות הלבוש (ס"י קלא סע"א) שכתב בזה"ל: ולאחר שנפל על פניו, יגביה ראשו ותחנן מעט מישוב, כל מקום ומקום לפי מנהנו, ומנהגינו לומר "וأنחנו לא נדע" וגוי. עכ"ל. ועי"ע באבודרhom (עמ' קכו) שכתב: ואומר "וأنחנו לא נדע" וגוי ואח"כ עומד ש"ץ ואומר קדיש. עכ"ל, ודוק.

וכ"כ בשער הכותנות (עניין נוסח התפילה) וז"ל: וכשיישלים, זוקף ראשו ואומר "אביינו מלכנו" מישוב עד "עדןנו אלהי ישענו". עכ"ל.

ו"א כל אמנים, בסדר רב עמרם גאון (עמ' נג) כתוב: ועומד החון ואומר "אביינו מלכנו וכו' ואנחנו לא נדע", ועוניין הציבור אחורי מה שהוא אומר. עכ"ל. הרי דס"ל שאמורים פסוקים אלו בעמידה. וכן כתוב במחוזר ויטרי (ס"י צג) וז"ל: ועומד החון על רגליו ואומר פסוקים אלו בלחש, והציבור כמו כן, וגם בשאר הימים [א"ה: הינו לא רק בשני וחמשי דמנואר לפנ"כ שם פסוקים] אמורים תיקף לתחינה "וأنחנו לא נדע" וגוי. עכ"ל. אמנים הוא מוקף שם בסוגרים, וצ"ע מה פשרם). וכ"ה בפי התפילה לרבענו יהודה ב"ר יקר (ח"א, עניין נפי"א עמ' עב) וז"ל: ואח"כ עומד מתחנת[ו] ואומר החון בקול רם "וأنחנו לא נדע" וגוי. עכ"ל. וכן הוא באשכול (עמ' לג) וז"ל: וכיון שעומדים מן התחינה, אמורים "אביינו מלכנו וכו' ואנחנו לא נדע מה געשה". עכ"ל. וכ"ה בסידור הרוקח (ס"י עב): לאחר התחינה יעמוד החון ויאמר בכונה "וأنחנו לא נדע". עכ"ל. וב"ה במנהגים למחרא"ק (ג ע"ב בדף"י, ס"י ה בדף"ח) וז"ל: ולאחר כך יזוקף וישב לפני התיבה ואומר "מחי ומסי", ויעמוד ויאמר "וأنחנו לא נדע". עכ"ל. אמנים במנהגים לד"א טירנא (מנהג של ר"ח אלול וער"ה, דף יט ע"א בדף"י) כתוב כלשון מהרא"ק הנ"ל רק לא כתוב לפני "וأنחנו לא נדע" את המילים "יעמוד ויאמר" כמשמעותם מהרא"ק, וממילא יוצא דגמ' "וأنחנו לא נדע" קאיadeluil שכתב ישב לפני התיבה. ודוק.

[והרמ"א בהגהה (ס"י קלא סע"א) כתוב: ולאחר שנפל על פניו, יגביה ראשו ותחנן מעט מישוב, כל מקום ומקום לפי מנהגו, ומנהג פשוט לומר "וأنחנו לא נדע" וגוי].

עכ"ל. ולא מבואר להדייא אם אומר "וأنחנו לא נדע" בישיבה או בעמידה, אבל יותר

"וأنחנו לא נדע", כל הפסוקים מישוב

משמעות דואמר בישיבה. ודו"ק].

ובכמה ראשונים ביארו הטעם לאמירות הפסוק "וְאַנְחָנוּ לֹא נֶדֶע", כי עליינו להגיד לפני טעם אמרת "וְאַנְחָנוּ לֹא נֶדֶע". אדון העולם שמצאנו בתפלת משה רבנו על עם ישראל: ישיבה, עמידה ונפילה אףים, שני' "וְאַשְׁבֵ בַּהֲרֵ" (דברים ט, ט), "וְאַגְכֵ עַמְדָתִ בַּהֲרֵ" (שם י, י) ו"וְאַתְנַפְלֵ" (שם ט, יח), וכן עשינו. התפלנו בישיבה בפסוקי דזמרה ובק"ש וברכותיה, ובעמידה בשם"ע, ובנפילה אףים, מכאן ואילך "וְאַנְחָנוּ לֹא נֶדֶע מָה נָעָשָׂה", שאין בנו כח להתפלל בעניין אחר, "כִּי עַלְיךָ עַנְינָנוּ" – אלא לתלות עין אל ה'. כן כתבו האשכול (עמ' לג) והרוטר (סוס"י קלא) שיט) וצדקה לדורך (מאמר א כלל א פרק לו) ואבודרדם (עמ' קיט-קכ) והטור (טרומה, מב כל בו (ס"י יא דף ח ע"א, וס"י יט דף י ע"א). [וכבר איתא כן בזוהר חדש (טרומה, מב ע"א): נפילת אףיםמאי היא, היא אוקמונה דקה עביד כל מה שעבד משה, צלותא ותחנוניהם ובעותין ונפילת אףים, רכתיב "וְאַתְנַפֵּל לִפְנֵי הָ". ע"ב. וכ"ה בתוספות הזוהר (דף שז ע"ב) הבאנוו על עיל (אות ג), ובפ"י רבנו בחזי (דברים ט, יח), ע"ש]. אך הם לא ביארו אם באמירת "וְאַנְחָנוּ לֹא נֶדֶע" עצמו צריך לקום, ולכאורה יכול להמשיך לשפט, כיון שאומר כן על העבר – שישבנו (בפסוד"ז וברכות ק"ש) ועמדנו (בשם"ע) ונפלנו (בנפי"א), וכ"כ האבודרדם (שם) והב"ח (ריש ס"י קלא) להדייא, ע"ש, אבל עכשו אין משנה כבר איזה מצב אנחנו. ודו"ק. וא"כ נצרך להבין טעם וסבירת הראשונים דלעיל שכתבו צורך בדוקא לעמוד ולומר "וְאַנְחָנוּ לֹא נֶדֶע" וגו". [ולפי הריב"ש (دلעיל אותן ב), אין בכלל קפidea מעיקר הדין יוכל לומר אף נפילה אףין בישיבה בין בעמידה, ע"ש, ודו"ק].

והנה, בשל"ה (ח"א ענייני תפילה וקריאה בס"ת, דף פג ע"א [השני]) כתוב: וראיתי ש"ץ בשלה"ה, לעמוד ב"טה נעשה" אחד שהיה ש"ץ הוגן במאד, והיה מנהגו לומר אלו התיבות "וְאַנְחָנוּ לֹא נֶדֶע מה נעשה" בקול רם, "וְאַנְחָנוּ לֹא נֶדֶע" אמר בישיבה, "מה נעשה" אמר בעמידה, והוא אומר שכן קבלה בידו. עכ"ל. והובא במג"א (ס"י קלא ס"ק ד). והעיר במחזה"ש (שם) לנכון, דהשל"ה לא ביאר טעם הדבר. ע"ב. והפמ"ג (בא"א שם) הביא ע"ד המג"א את דברי הטור (دلעיל), ע"ש. אך לבאורה הטור רק הסביר עפ"ז למה אומרים הפסוק "וְאַנְחָנוּ לֹא נֶדֶע", אבל אין זה הסבר למש"כ השל"ה. ודו"ק. ועי' גם בכח"ח (פלאגי, ס"י טז סע"ה) שהביא דברי הטור הנ"ל, וכותב ע"ז: עי' בטדור, ובמג"א, וועורית [א"ה: הווא (שם ס"ק א) העתיק רק דברי הטור הנ"ל], ובاسل במנפרי [הוא הפמ"ג בא"א]. ודו"ק. עכ"ל. ולכאורה הם שני עניינים. וצ"ע [ואולי זה כיון מהר"ח פלאגי בכותבו זדו"ק].

ואכן במשנ"ב (ס"י קלא ס"ק ט) הפריד בין דברי הראשונים (دلעיל) לדברי השל"ה ומג"א הנ"ל, דעל דברי הרם"א (שם) דנהגו לומר "וְאַנְחָנוּ לֹא נֶדֶע" כתוב המשנ"ב את טעם הראשונים, לפי שהתפלנו בכל עניין שיכל אדם להתפלל וכו', ואח"כ הוסיף: וראווי לומר "וְאַנְחָנוּ לֹא נֶדֶע" בישיבה, "מה נעשה" בעמידה (של"ה ואחרונים). ע"ב. ודו"ק. [ועי' בספר הליכות בת ישראל (פ"ב בהע' לב לסע"יב), וכנראה לא ראה דברי הראשונים, עי' משנ"ב על דבריו להלן (אות ח)].

ובערוך השלחן (שם סע"ט) אחר שהביא דברי השל"ה כתוב מסבואר דעתPsi: והטעם נ"ל ע"פ מש"כ בסע"י א [שם הביא הראשונים דלעיל] דהתפלנו בכל אופן היכולת, בישיבה ובעמידה ובנפילה, لكن עתה מרמזים זהה [שוב] – הלא נפלנו וישבנו ועמדנו, ומה נעשה עוד וכו'. עכ"ל. ודו"ק. ובקצת"ע (ס"י כב סע"ג) כתוב בסתם: לאחר תחנון אומרים "וְאַנְחָנוּ לֹא נֶדֶע", ויש לאמרו בישיבה, ואח"כ אומרים "מה נעשה" וכו'. עכ"ל.

מנוג הספרדים אמרם. אצל ק"ק הספרדים ועדות המזרח לא ראייתי נוהגים כן להקפיד לעמוד ב"וأنחנו לא נדע" (כפשת הראשונים הנ"ל) ולא ב"מה נעשה" (כהשל"ה והאחרוניים), אלא נשאים מיושב עד סוף התפילה (וכדברי הרס"ג, רמב"ם ושעה"כ דלעיל). ואוזלי לשיטתו דאין מחויבים לעמוד בקדיש וברכו [עי' לעיל פרק ה אות ב) באורך], ואין קמים אף לקדיש שאחר פסוקים אלו [אחר "עורנו אלהי ישענו"], ולא לשאחר "זבא לציון" וכו'. וכל תפילתם מיושב, בלבד מהמקומות שנזכרו בפסוקיםחייב לעמוד, ואכם"ל. אבל ק"ק האשכנזים שעומדים לקדיש שאחר "עורנו", יקומו כבר ב"מה נעשה", בדתכובו גדולי פוסקי אשכנו הנ"ל – השל"ה, המג"א והמשנ"ב.

ויש לעיין, אם גם ק"ק הספרדים, בימי שני וחמשי דממילא עומדים מיד אחר אמרית פסוקים אלו, לומר "אל מלך יושב" וכו', או ש"ץ עצמו שעומד כל יום לקדיש שאחר הפסוקים הנ"ל, א"כ יש לעמוד כבר ב"מה נעשה", כמש"כ השל"ה וש"א הנ"ל, או דילמא דמנוג הספרדים מקورو טהור בדברי רב סעדיה גאון והרמב"ם וכ"ה בשער הכותנות [הбанום לעיל (ריש אותן זו)] דעתם שפטותיהם ברור מלאו דיווחים בשעת אמרית פסוקים אלו עד גמירה, וצ"ע אם כיונו כן שהוא בדוקא, או דכונתם רק דורי לישב אך אין קפidea לעמוד. וצ"ע.

ובמאמר (ס"י קלא ס"ק ה) הביא רק העניין דהש"ץ יאמר "וأنחנו לא נדע" וגוי בקול רם, וכתב: וכן הוא המנהג בינוינו. ובאיויה מקומות נוהגים שהש"ץ אומר מ"אביינו מלכנו" עד "וأنחנו לא נדע" בקול רם וכו', והכל לפי המנהג. עכ"ל. ש"ר בקובץ 'אור המערב' (שנה ג חוברת ח) מאמר מהרב דוד שניואר, דכתיב דהמנוג במרוקו היה דה蟲 קם ב"מה נעשה" ואומרו בקול רם, כמש"כ הפוסקים הנ"ל. עכ"ד. וכן באראה"ק לא ראייתי מקפידים בזה גם בק"ק יוצאי מרוקו.

-ה-

ומבוואר בדברי רוב הראשונים דלעיל (או' א-ג, וע"ע פרק יא אות ד) דההטיה בנפילת שמאל וטטעמיה הגילה לצד שמאל. אך י"א שההטיה לצד ימין. והרש"ב"א (בתש"ח ז' סוס"י עט וח"ז סי' קט) כתוב: ובנפי"א שאלת אם הוא לימין או לשמאל, בזה לא שמעתי. עכ"ל.

אמנם, ברוב הראשונים מפורש הוא שיפלו לצד שמאל, בדתכובו, וברבונו בחו"ה במדבר טז, כב) הביא בשם רב האי גאון הטעם: כדי לשעבד בנפילת אפים היד הרומיות חירות בليل הפסק. עכ"ל. ועוד"ז כתב גם מחוזר ויטרי (ס"י צג) וז"ל: באותו צד שיש הסיבה, דין הסיבה אלא בשמאל (פסחים קח ע"א), והסיבה זה מנהג בני חורין, שם צריך להיות נכנע. עכ"ד. עוד כתב שם, גבי תפילת מנחה טעם נוסף: שנא' "שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני" (שה"ש ב, ו) בבחינה. בב"ר. ע"ב. [א"ה: נראה דעת' בבחינה, וכן הוא להלן במנגן. ומש"כ 'בב"ד', היינו בבראשית רבבה, ועי' להלן דלא נמצא בידינו המדרש זהה]. ובשבלי הלקט (ס"י ל) ג"כ הביא הטעמיים הנ"ל, והביא את הרמז מ"שמאלו תחת לראשי" בשם הר"ר מאיר. והוסיף: ורבי בנימין אחוי נר"ז פי' הטעם, לפי שמצינו שכשאדם מתפלל שכינה מימינו, שנא' "ה' צלך על יד ימינך", וכן "שוויתי ה' לנגיד תמיד, כי מימיני בלבד". נמצא כשהוא נוטה על שמאלו, פניו כלפי שכינה.